

РЕШЕНИЕ

№ 1568

гр. София , 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на девети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело № 20201001002233 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 от ТПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба от П. С. К., е която обжалва решение № 583 от 21.04.2020 г., постановено по т.д. № 2 136/17 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 6 състав, с което са отхвърлени предявените от П. С. К. срещу „Ателие С.- архитекти“ ООД искове за установяване, на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП на извършено ожт ответника нарушение на авторските права на ищеца по чл.18, ал.1 ЗАПСП да използва и разрешава използването на произведение на изкуството - сграда на „Дворец на културата и спорта“ гр. *** или отделни нейни части като самостоятелни обекти на авторското право съгласно чл.3, ал.1, т.6 и чл.3, ал.3 от ЗАПСП чрез неразрешено възпроизвеждане по смисъла на чл.18, ал.2, т.1 от закона, чрез архитектурно заснемане на сградата, в рамките на обществени поръчки от „Дворец на културата и спорта“ ЕАД, гр. *** в периода 01.08.2013 г. до 31.12.2014 г. и за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение вразмер на 208 800 лв., на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП, предявен като частичен зао сучата от 1 000 лв., поради неоснователността им и е осъдил на основание чл.78, ал.3 от ГПК П. С. К. да заплати на „Ателие С.-архитекти“ ООД разноси по водене на делото в размер на 8 264 лв.

В жалбата се твърди от въззивника, че решението е неправилно и необосновано. В тази връзка оспорва извода на съда по отношение на недоказаност на авторското право на наследодателя на ищеца. Твърди, че изграждането на ДКС е започнало на 28.10.1966 г., като осъществяването е въз основа на проведен конкурс за проект, изпълнен от колектив на Териториална проектантска организация ***, е ръководител арх. С. К.. Твърди, че авторството на проекта е известно не само в гр.***, но и в цялата страна и извън нея, тъй като същият проект лежи в основата на строителството на Националния театър на изкуствата в Лагос. Твърди, че идейния проект е в основата на авторството, макар сам да не е обект на овторското право. За да се превърне в такъв следва да чертежи, скици, модели, сгради, планове на населени места. Произведенията на архитектурата по смисъла на §2, т.9 от ПЗР на ЗАПСП са сгради и други съоръжения, както и елементи от вградените в тях

орнаменти, фризове, бюстове, статуи, барелефи, представляващи траен синтез на архитектурата е други изкуства, които отговарят на общите условия за закрила, установени в ЗАПСП. Твърди, че архитектурните планове и чертежи също се покриват от това определение. Твърди, че са приложими общите норми по отношение на времетраенето на закрилата, а при извършването на преустройство е необходимо да се спазва законността при извършването на строителството. В случаите когато се извършва просто препроектиране е необходимо да се даде съгласие от автора на собственика на сградата, каквото не е налице в настоящия случай. Твърди, че това се подкрепя и от отговора на ответника, в който се твърди, че не е било налице използване на чуждо произведение на изкуството, тъй като от старото е възникнало ново, оригинално произведение. От това прави извод, че архитектурното заснемане е извършено без съгласието на автора. В тази връзка твърди, че вещото лице прави необоснован извод, че ответникът не е възпроизвел, тъй като лично не бил извършил архитектурното заснемане, а използвал такова, извършено от друго лице. Изразява съмнение относно значението на факта кои е извършил архитектурното заснемане. Твърди, че ответникът не е проектирал върху гол терен за да създадат свой собствен продукт, а са създали нов проект за реконструкция, като са използвали чуждо авторско право. Ето защо моли съда да отхвърли първоинстанционното решение, като неоснователно и неправилно и като инстанция по същество на спора да постанови друго такова, с което да се уважи предявените искове. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на претендираните от ответната страна.

Въззиваемата страна „Ателие С.-архитекти ” ООД оспорва подадената жалба. Твърди, че обжалвания акт е валиден, допустим и правилен. Инвокира кратки съображения относно неоснователността на жалбата. Твърди, че ищецът е навел доводи, че ответникът е извършил архитектурно заснемане, а от събраните по делото доказателства се установява, че такова е извършено от „Газ флоу контрол“ АД. Твърди, че за да бъде уважен иска ищецът е следвало да установи, че е титуляр на претендираното авторско право, че ответникът е направил архитектурно заснемане, е което е нарушил притежаваните от него права, както и че от действията са претърпунни вреди. Твърди, че ищецът не е установил авторството върху представените проекти, нито реализиране на представените идейни проекти в сградата, което се установява от приетата експертиза. Липсва поставен знак върху сградата, поради което счита, че презумпцията на чл.6 от ЗАПСП е неприложима. Твърди, че съобразно действащия към момента на построяването на сградата ЗАвтП на овторите не би могло по презумпция да бъде признато авторство, без същите да са участвали в построяването на веща. Твърди, че ако се приеме, че презумпцията на чл.12, ал.2 от ЗАПСП е неприложима, ищецът е следвало да установи авторско право върху архитектурните проекти по смисъла на чл.3, ал.1, т.8 от ЗАПСП, които са реализирани точно и без изменения и авторско право върху реализирано произведение на архитектурата. Твърди, че за възникне авторско право съобразно действащото законодателство към 1966 г. и 1986 г. е следвало да се установи, че наследодателя е изготвил одобрените архитектурни проекти. До влизане в сила на ЗУТ не е било възможно да се издават разрешения за строеж само върху идейни проекти. Твърди, че за установи правата си върху реализирано произведение на архитектурата е следвало да установи идентичност между одобрения архитектурен проект и реализираното произведение, което не се установява от събраните по делото доказателства и заключението на вещото лице, което не е оспорено от ищеца. Твърди, че нормата на чл.12, ал.2 от ЗАПСП е неприложима по отношение на юридически факти, възникнали преди приемането ѝ, независимо от препратката на §6 от ПЗР на ЗАПСП. Твърди, че съобразно теорията и разпоредбите на самия закон същият действа занапред. Твърди, че съдът правилно е стигнал до заключението, че не е налице нарушение, предвид липсата на доказателства за извършено от ответника архитектурно заснемане и наличието на безспорни такива, че заснемането е извършено от трето за спора лице. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за настоящето производство.

Третото лице помагач на страната на ответника „Дворец на културата и спорта“ ЕИАД редовно уведомено не взема становище по жалбата.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори между страните, а се установява и от обжалваното решение № 583 от 21.04.2020 г., постановено по т.д. № 2 136/17 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 6 състав, че съдът е отхвърлил предявените от П. С. К. срещу „Ателие С.- архитекти“ ООД искове за установяване, на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП на извършено от ответника нарушение на авторските права на ищеца по чл.18, ал.1 ЗАПСП да използва и разрешава използването на произведение на изкуството - сграда на „Дворец на културата и спорта“ гр. *** или отделни нейни части като самостоятелни обекти на авторското право съгласно чл.3, ал.1, т.6 и чл.3, ал.3 от ЗАПСП чрез неразрешено възпроизвеждане по смисъла на чл.18, ал.2, т.1 от закона, чрез архитектурно заснемане на сградата, в рамките на обществени поръчки от „Дворец на културата и спорта“ ЕАД, гр. *** в периода 01.08.2013 г. до 31.12.2014 г. и е осъдане на ответника да заплати на ищеца обезщетение в размер на 208 800 лв., на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП, предявен като частичен за сучата от 1 000 лв., поради неоснователността им и е осъдил на основание чл.78, ал.3 от ГПК П. С. К. да заплати на „Ателие С.-архитекти“ ООД разноски по водене на делото в размер на 8 264 лв.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото (удостоверение за наследници №23255/25.11.2013 година), че ищецът е наследник (син) на архитект С. К. К., починал на 22.03.2009 г.

От представени графични материали, обозначаващи блок В- съществуваща част-връзка, реконструкция и модернизация на Дворец на културата и спорта - гр.***; графичен материал- скица реконструкция и модернизация на Дворец на културата и спорта - гр.***, блок Б; графичен материал на Спортна зала - гр.***- вестибюл- идеен проект - два броя, като вторият носи печат на ГНС- гр.*** и подпис на Главния архитект се установява, че същите са подписани от наследодателя на ищеца, ва качеството на изработил.

От представеното по делото писмо-отговор от Камарата на архитектите в България, изх.№В Н-К-264/26.01.2016 г., се установява, че Съветът на РК-*** към КАБ приема, че главен проектант на обект Дворец на културата и спорта - гр.*** е арх. С. К. К..

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че ответникът е сключил с третото лице-помагач „Дворец на културата и спорта “ ЕАД договор за изработка №144 от 07.05.2014 г., съгласно който е поел задължението да изготви проект за основен ремонт на сградата. Договорът е сключен след проведена обществена поръчка от 03.02.2014 г., като стойността на поръчката е 208 800 лв. без ДДС.

Не се спори между страните, а се установява и от договор № 209/28.11.2014 г., че ответникът е поел задължението да упражняване на авторски надзор за изпълнение по време на строителството, по всички части, на инвестиционен проект „Извършване на реконструкция и основен ремонт на Дворец на културата и спорта - гр.***/зала „конгресна“, включваща нови трибуни, ТВ платформи, както и обслужващи, административни, технически и санитарни помещения, находящи се в

УПИ 1 „за Дворец на културата и спорта“.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото,

че с разрешение за строеж №87/10.09.2014 г., влязло в сила на 06.10.2014г. е разрешено реконструкция и основен ремонт на „Дворец на културата и спорта“ - гр.***/ зала „Конгресна“. Разрешението включва изграждането на нови трибуни, ТВ платформи, както и обслужващи, административни, технически и санитарни помещения, всички находящи се в УПИ 1 „за Дворец на културата и спорта“ по плана на гр. ***.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че е оглед изпълнението на поетите с договора за възлагане на обществена поръчка и приемане на резултата от извършената от ответника работа, на ответника са представени документи, относно собствеността на сградата, нейния технически паспорт, приемо-предавателни протоколи, от които се установява, че ответникът е получил от трети за делото лице определени проекти, вкл. работен проект от 1967 година по част „Конструкция и геодезия“ за обект „Спортна зала - гр.***“.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че изпълнителят (ответникът) е изготвил всички необходими проекти, като същите са приети и одобрени по съответния ред, и за тях е издадено разрешение за строеж (проект за извършване на реконструкция и основен ремонт на Дворец на културата и спорта - *** /зала „Конгресна“/, включващи: нови трибуни (С, П, Е, Р, В1), ТВ - платформи, както и обслужващи, административни, технически и санитарни помещения, находящ се в УПИ I- „За Дворец на културата и спорта“, кв.43 (с идентификатор 10135.2560.425), по плана на 18 м.р., бул.“***” № 115, гр. ***). Проектите са за фаза технически и работен проект.

Не се спори между страните, а се установява и от представените технически паспорт и архитектурно заснемане, че същите са изготвени от неучастващо по делото лице „Газ флоу контрол“ ЕАД.

От заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза се установява, че съобразно теорията и практиката понятията архитектурен проект и архитектурен обект са две различни произведения. Първото е обект на архитектурно-творческата дейност, а второто на строително-монтажни работи. Вещото лице дава заключение, че архитектурният проект представлява изготвена проектно- сметна документация, която описва извършването на определени строителни работи, използване на конкретна технология и материали, необходими за изграждане на сграда с конкретна архитектурна функция и визия. Архитектурният обект представлява физически изпълнена сграда, която е въведена в експлоатация и може да изпълнява функциите, за които е предвидена. Тя е резултат е от СМР, извършени от строителни фирми с необходимия лиценз, издаден от Камарата на строителите. Строителството се извършва като се следват точно предписаните в графичните и текстовите части на проектите по отделни дейности, материали, тяхната геометрия и разположение. Авторите на отделните проекти- архитектът и инженерите, следят за коректното изпълнение и влагане на материали със заложените качества, чрез извършване на авторски надзор по време на изпълнението. Дават разяснения, допълнителни детайли, а ако се наложи правят и промени в проекта, ако се установи невъзможност за изпълнение на предвидените дейности или възложителят пожелае такива. След приключване на строителството се изготвя „Екзекутивна документация“, която показва графично изпълнения проект и в тази документация се виждат разликите и промените от одобрените проекти, които са резултат на строителната дейност или по желание на възложителя.

В заключението си твърди, че приложеното като доказателства по делото архитектурно-техническо заснемане, изготвено от „Газ флоу контрол“ АД е копие на приложеното към техническия паспорт на сградата на ДКС - *** архитектурно- техническо заснемане, изготвено от същата фирма. Заснемането е извършено и предадено на възложителя „Дворец на културата и спорта“ ЕАД- гр.***, през юли 2017 година и на практика представлява графично представяне на състоянието на сградата към този момент. В заключението си вещото лице твърди, че за сградата в Община *** са налични четири

комплекта документи с технически паспорт, като графична част с архитектурно заснемане има само към първия технически паспорт с рег. № 1506/10135.2560.425/15.07.2014 г. Архитектурното заснемане е изготвено от арх. К. С. с рег. №04957 на Камарата на архитектите. След извършена проверка и съпоставяне вещото лице дава заключение, че архитектурно-техническото заснемане, изготвено и предадено през м.юли 2014 г. от арх. К. С. съдържа следните графични материали: основно тяло с посочените разпределения; блок А с посочените разпределения; блок Б с посочени разпределения и блок В с посочени разпределения, от които е видно, че е направено пълно архитектурно заснемане на цялата сграда на Двореца на културата и спорта - гр.***, включващо основна сграда и пристройки, правени през 80-те години на миналия век. Представените графични материали отразяват фактическото състояние на сградата към датата на заснемането, т.е. преди предстоящата промяна и реконструкция по проекти на ответника.

В заключението си по отношение на идентичността на представените от ищеца с исковата молба проекти на арх. С. К. и построената сграда в състоянието ѝ преди реконструкцията, вещото лице твърди, че представените планове/проекти/ на зала „Конгресна“, отразени в архитектурно-техническото заснемане от „Газ флоу контрол“ АД са в степен, отговаряща на технически проект, докато представените от ищеца проекти на същата зала са във фаза идеен проект и концепция, т.е. те представляват принципно разположение на местата в залата и двата проекта не са съпоставими. Твърди, че представените проекти от фаза идеен проект могат да послужат като основа за изработване на следващи, по-детайлни фази на проектиране, по които да бъде извършено строителство. Самите те не съдържат достатъчно информация за необходимите строително-монтажни работи. Това заключение на вещото лице почива на декларация на арх. В. И. П., като съавтор на проекта, в която е описан проектантския процес до изграждане на сградата. В нея се твърди, че „Утвърдените идейни проекти не са използвани за построяване на сградата, тъй като след това архитектурното решение от идейните проекти във фазата на изработване на техническия проект и в хода на строителството претърпя многократни и съществени промени и допълнения...“. С оглед на това вещото лице е посочило, че ако може да се дири идентичност на изготвеното архитектурно-техническо заснемане с проектните части на този процес, то би било екзекутивната документация, която би трябвало да е изготвена след приключване на строителството и въвеждането на сградата в експлоатация. В заключението си твърди, че ответникът не е направил архитектурното заснемане. Като основа на архитектурния проект за преустройство са използвани предоставените от община -*** технически паспорт и архитектурно заснемане, изготвени от „Газ флоу контрол“ АД.

В обясненията си дадени в открито съдебно заседание (21.01.2020 г.) вещото лице твърди, идейния проект няма цялата необходима документация по отношение на изграждането на една сграда, а в настоящия случай представеният само прилича, но не може да се даде категорично становище, че това е същата сграда. Твърди, че в представеният идеен проект има схеми, представящи залата в различна конфигурация, които имат виртуално сходство, но детайлно не са едни и същи.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба и направените уточнение ищецът е предявил обективно съединени, при условията на кумулативното обективно съединяване искове, с правно основание чл.95, ал.1, т.1 от ЗАПСП (ред. ДВ, бр.99 от 2005 г.) за установяване на факта т.на нарушението на авторските права и с правно основание чл.94, ал.1 от ЗАПСП (ред. ДВ, бр.99 от 2005 г.) за присъждане на обезщетение за нарушението в размер на 208 800 лв., предявен като частичен за сумата от 1 000 лв.

По отношение на подадената въззивна жалба съдът намира, че същата е

процесуално допустима, като подадена в срок и от легитимирани лица. Атакуваното решение е валидно и допустимо.

С атакуваното решение № 583 от 21.04.2020 г., постановено по т.д. № 2 136/17 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 6 състав, съдът е отхвърлил предявените от П. С. К. срещу „Ателие С.- архитекти“ ООД искове за установяване, на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП на извършено от ответника нарушение на авторските права на ищеца по чл.18, ал.1 ЗАПСП да използва и разрешава използването на произведение на изкуството - сграда на „Дворец на културата и спорта“ гр. *** или отделни нейни части като самостоятелни обекти на авторското право съгласно чл.3, ал.1, т.6 и чл.3, ал.3 от ЗАПСП чрез неразрешено възпроизвеждане по смисъла на чл.18, ал.2, т.1 от закона, чрез архитектурно заснемане на сградата, в рамките на обществени поръчки от „Дворец на културата и спорта“ ЕАД, гр. *** в периода 01.08.2013 г. до 31.12.2014 г. и е осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение в размер на 208 800 лв., на основание чл.94, ал.1 ЗАПСП, предявен като частичен за сумата от 1 000 лв., поради неоснователността им и е осъдил на основание чл.78, ал.3 от ГПК П. С. К. да заплати на „Ателие С.-архитекти“ ООД разноски по водене на делото в размер на 8 264 лв.

Релевираните от жалбодателя доводи са свързани с неправилната преценка на доказателствата по отношение установяването на авторското право на наследодателя му, както и изводите на съда по отношение на извършеното нарушение от страна на ответника. В тази връзка се твърди, че от събраните по делото доказателства, безспорно се установява авторството, а по отношение на нарушението се твърди, че е без значение кой е извършил архитектурното заснемане. Така релевираните от въззивника доводи за незаконосъобразност на атакуваният акт, съдът в настоящия си състав, намира за частично основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.95, ал.1, т.1 от ЗАПСП (ред. ДВ, бр.99 от 2005 г.) когато произведение, обект по чл. 72 или бази данни по глава единадесета "а" се използват в нарушение на разпоредбите на този закон, носителят на правото или лицето, на което той е отстъпил изключително право за използване, може да иска по съдебен ред установяване факта на нарушението. За да бъде уважен предявеният на основание чл. 95, ал. 1, т. 1 ЗАПСП иск, е необходимо в процеса да се установят при условията на пълното и главно доказване следните предпоставки: 1/ да съществува обект на авторско право, подлежащ на закрила по смисъла на чл. 3 ЗАПСП; 2/ ищецът да е носител на авторското право или да му е отстъпено изключително право за използване на произведение - обект на закрила; 3/ срокът на закрила на авторското право да не е изтекъл; 4/ ответникът да използва или да е използвал неправомерно произведението - обект на авторско право или отстъпеното на ищеца изключително право на използване на произведението. Липсата на една от тези кумулативни предпоставки води до неоснователност на предявеният иск. В конкретния случай спорно пред първоинстанционния съд, както и пред настоящата инстанция е съществуването в полза на ищеца на авторско право, което подлежи на закрила, както и използването от ответника неправомерно произведението, обект на авторското право.

Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.1, т.6 и т.8 от действащия в настоящия момент ЗАПСП обект на авторското право е всяко произведение на литературата, изкуството и науката, което е резултат на творческа дейност и е изразено по какъвто и да е начин и в каквато и да е обективна форма, като произведение на архитектурата, както и проекти, карти, схеми, планове и други, отнасящи се до архитектурата, териториалното устройство, географията, топографията, музейното дело и която и да е област на науката и техниката. За автор, чиито права са защитени от закона, законодателят е определил физическото лице, в резултат на чиято творческа дейност е създадено произведение (чл.5, ал.1 ЗАПСП). С разпоредбата на чл.6, ал.1 от същия закон е създадена и оборима презумпция за авторство, която се извежда от съществуването или поставянето на име или друг идентифициращ знак, по обичайния за това начин върху оригинала на произведението,

копия или екземпляри от него и/или техните опаковки. Изписването на името на автора върху оригинала или копие на произведението, представлява изрично посочен от закона идентифициращ знак, е наличието на който се свързва предположението за авторство. Оборването на презумпцията е в тежест на страната, оспорваща авторството. Ответникът не е ангажирал годни доказателства, с които да обори презумпцията, поради което съдът в настоящия си състав намира, че наследодателя на ищеца, като член на колектива е автор на представеният идеен проект.

Авторското право възниква за автора със създаването на произведението (чл.2 ЗАПСП). С оглед на тази разпоредба на закона, съдът намира, че за да се установи авторството, както и за съществуването на годин обект на авторската право следва да се направи преглед на действащата към момента на създаването нормативна база. Към момента на проектиране и създаване на сградата е действал Закона за авторското право (обн., изв., бр. 92 от 16.11.1951 г.) и Наредба № 17 за авторското право на произведенията на архитектурата (отм.), издадена за неговото прилагане. Съгласно чл. 1, ал. 1 от отменената наредба: "Произведенията на архитектурата независимо от тяхното предназначение ... са предмет на авторско право и защита съгласно чл. 2 от Закона за авторското право", а в чл. 2, ал. 1 изрично е указано, че "автор на произведение на архитектурата е неговият създател." В ал.2 на чл.1 от същата наредба е предвидено, че защитени от Закона за авторското право са и всички утвърдени проектни фази на произведенията на архитектурата за териториално-устройствени, градоустройствени и архитектурни решения, включително типизационни разработки, както и инженерни съоръжения с архитектурна стойност. Съгласно разпоредбата на чл.15 от същата наредба при конкурси авторските права на участниците се уреждат съгласно раздел V от Наредба № 1 за конкурсите за създаване или проектиране произведения на градоустройството и архитектурата, изобразителните и приложните изкуства и дизайна (ДВ, бр. 12 от 1979 г.). С оглед на така направения преглед на действащата нормативна база към момента на изготвянето на проектите за да се установи авторството върху процесните проекти, като обект на защитим авторско право ищецът следва да установи, че неговия наследодател е създател на същите.

С оглед на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав не споделя изводите на първоинстанционния по отношение на липсата на годни доказателства установяващи възникването на защитимите авторски права. Видно от неоспорените от страните доказателства (копие от иеен проект) същият носи името и подписа на наследодателя на ищеца, поради което и предвид необорената от ответника презумпция следва да се приеме, че наследодателя на ищеца е автор на създадения проект.

За установяване на авторското право върху реализираното произведение на архитектурата ищецът следва да установи, че процесната сграда е реализирана по представените от него идейни проекти, т.е. че създадената сграда е идентична с тях. От събраните по делото доказателства, вкл. и изслушаните по делото заключения на съдебно-техническата експертиза се установява по безспорен начин, че създадените идеен проект за сградата от 1966 г. и проекта за реконструкция и модернизация от 1986 г. не съответстват на реално изпълненото строителство. Вещото лице твърди, че идейният проект няма необходимата информация относно строителството, и не може да бъде приет за проект по който е изпълнена сградата. Представените идейни проекти за претърпяли множество съществени промени и допълнения във фазата по изработването на техническия проект. С оглед на така изложеното настоящият съдебен състав намира, че по делото не са ангажирани доказателства от ищеца, които да разколебават извода на първоинстанционния съд по отношение на липса на доказателства за установяване на авторството върху изградената сграда, като обект на правото и по отношение на авторството на самата сграда от страна на наследодателя на ищеца.

Като неоснователни следва да се възприемат и наведените доводи за незаконосъобразност на изводите на съда по отношение на наличието на третата

предпоставка за уважаване на предявеният иск - ответникът да е използвал неправомерно обекта на авторското право чрез осъществяването на архитектурно заснемане. По делото липсват доказателства ответникът в настоящето производство да е извършил архитектурно заснемане, с оглед изпълнение на поставените му задачи. Липсва спор между страните, че архитектурното заснемане е извършено от трето неучастващо в настоящето производство лице - „Газ флоу контрол“ АД, т.е. ответникът не е осъществил твърдяното в исковата молба нарушение. За пълнота на изложението следва да се вземе предвид и че твърдяното нарушение чрез „извършване на архитектурно заснемане“ на съществуващата сграда не може да се възприеме като нарушение на авторските права. Архитектурното заснемане по същество отразява действителното състояние на съществуващ обект, без в него да се внасят промени, за които е необходимо съгласие на създаателя. Архитектурно заснемане представлява процес, при който архитект измерва и изчертава част от помещение, част от сграда или цялата сграда. При този процес няма възпроизвеждане на защитимо авторско право. От доказателствата по делото безспорно се установява, че извършеното от трето за настоящия процес лице заснемане е с оглед задължителната пастоптизация на сградите.

С оглед на изложеното и предвид на съвпадане на крайните изводи настоящият съдебен състав намира, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно в тази част и като такова следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора по първия обективно съединен иск, съдът в настоящия си състав намира, че правилно и законосъобразно съдът е отхвърлил втория такъв. Съгласно чл.94 от ЗАПСП, който наруши авторско право или сродно на него право дължи на носителя обезщетение за причинените вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението. Така предвидената от законодателя отговорност е извън договорна и доколкото липсват особени разпоредби следва да се прилагат общите правила за реализирането на извън договорната отговорност регламентирани в разпоредбата на чл.45 и следв. от ЗЗД. По същество тази извън договорна отговорност представлява сложен фактически състав, като за успешното провеждане на този иск, следва да се установят по безспорен начин следните елементи: да бъде установено нарушение на авторското право; да е установена вреда, която е причинена от нарушението, както и да се установи причинна връзка между нарушението и вредата. Вината на нарушителя, в конкретния случай юридическо лице, се предполага до доказване на противното и е свързана с отговорността на негови служители, с които той е извършил нарушението. С оглед изхода на спора и липсата на доказателства за нарушение на защитимото авторско право претендирано от ищеца, съдът намира, че предявеният иск за обезщетение е неоснователен.

По изложените съображения съдът, в настоящия си състав намира, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

На основание чл.78 от ГПК и предвид направените изявления за присъждане на разноски съдът намира, че такива се дължат на ответника. С оглед направеното изявление за прекомерност ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 900 лв., представляваща възнаграждението за един адвокат (чл.7, ал.1, т.4 и чл.71 ал.2, т.1 от Наредба № 4 за минималните размера на адвокатските възнаграждения).

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 583 от 21.04.2020 г., постановено по т.д. № 2 136/17 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 6 състав, като правилно и

законосъобразно.

ОСЪЖДА П. С. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.***, ул. "****" № ***, вх. "****", ет.5, ап.14 да заплати на „Ателие С.-архитекти“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, район „****“, Бул.“****“4А, ет.4, офис 1 сумата от 900 (деветстотин) лв., на основание чл.78 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____